

Insolvence a výživné

Skutečnost, že byl zjištěn úpadek osoby výživou povinné a prohlášen konkurs na její majetek, nic nemění na trvání a specifickém charakteru vyživovací povinnosti rodiče (dlužníka) vůči dítěti, včetně zachování možnosti trestněprávní sankce vůči dlužníku za prodlení s úhradou výživného.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 460/2017, ze dne 31.7.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a/ P. H., a b/ Š. H., obou zastoupených Mgr. J.L., advokátem, se sídlem v P., proti žalovanému JUDr. P.N., se sídlem v P., jako insolvenčnímu správci dlužníka M. H., o zaplacení částky 271.186 Kč s příslušenstvím a částky 256.176 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 42 C 309/2013, o dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. června 2016, č. j. 30 Co 194/2016-155, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem ze dne 9. října 2015, č. j. 42 C 309/2013-128, Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „obvodní soud“):

[1] Uložil žalovanému (insolvenčnímu správci dlužníka M. H.) zaplatit žalobkyni a/ (P. H.) částku 271.186 Kč (bod I. výroku).

[2] V rozsahu, v němž se žalobkyně a/ domáhala proti žalovanému zaplacení úroku z prodlení z částky 82.500 Kč od 23. března 2011 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 188.686 Kč od 25. února 2013 do zaplacení, žalobu zamítl (bod II. výroku).

[3] Uložil žalovanému zaplatit žalobci b/ (Š. H.) částku 256.176 Kč (bod III. výroku).

[4] V rozsahu, v němž se žalobce b/ domáhal proti žalovanému zaplacení úroku z prodlení z částky 82.500 Kč od 23. března 2011 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 173.676 Kč od 25. února 2013 do zaplacení, žalobu zamítl (bod IV. výroku).

[5] Rozhodl o nákladech řízení (bod V. výroku).

Obvodní soud při posuzování žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

[1] Rozsudkem ze dne 3. dubna 2007, č. j. 30 Nc 80/2007-25, Okresní soud Praha východ schválil dohodu rodičů [M. H. (otce žalobců) a I. H. (matky žalobců)], podle níž se M. H. zavázal platit k rukám I. H. na výživu každého ze žalobců částku 5.000 Kč měsíčně.

[2] M. H. vyživovací povinnost vůči žalobcům řádně neplnil a za období od června 2007 do září 2012 mu vznikl dluh na výživném vůči žalobkyni a/ ve výši 271.176 Kč a vůči žalobci b/ ve výši 256.176 Kč.

[3] Usnesením ze dne 12. března 2009, č. j. KSPH 40 INS 4666/2008-A-67, Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) zjistil úpadek dlužníka M. H., prohlásil konkurs na jeho majetek a insolvenčním správcem ustanovil žalovaného.

[4] Žalovaný žalobcům pohledávky z titulu výživného neuhradil, přestože jej k tomu žalobci (a matka žalobců) vyzývali a přestože v majetkové podstatě dlužníka (otce žalobců) jsou finanční prostředky postačující k úhradě těchto pohledávek.

Na tomto základě dospěl obvodní soud k následujícím závěrům:

[1] Pohledávky žalobců z titulu výživného jsou podle § 169 odst. 1 písm. e/ zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, které se podle § 169 odst. 2 insolvenčního zákona uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

[2] Žalobci tyto pohledávky postupem podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona bezvýsledně uplatili vůči žalovanému. Proto byli oprávněni domáhat se jejich zaplacení žalobou vůči žalovanému. Pasivní legitimace žalovaného ve sporu je podle § 203 odst. 4 insolvenčního zákona dána tím, že je osobou s dispozičními oprávněními.

[3] Námitka promlčení vznesená žalovaným je nedůvodná. Proto obvodní soud žalobě v části, v níž se žalobci domáhali zaplacení dlužné jistiny, vyhověl.

[4] V případě pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou není (ve smyslu § 169 odst. 2 insolvenčního zákona) přesně stanovena doba, v níž mají být uspokojeny. Nelze tedy učinit závěr, že žalovaný by byl v prodlení s plněním peněžitého závazku (dlužného výživného). Proto obvodní soud zamítl žalobu v části, v níž se žalobci domáhali zaplacení zákonného úroku z prodlení.

K odvolání žalobců (proti bodům II. a IV. výroku) i žalovaného (proti bodu V. výroku) Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. června 2016, č. j. 30 Co 194/2016-155:

[1] Potvrdil rozsudek obvodního soudu v bodech II. a IV. výroku (první výrok). [2] Změnil rozsudek obvodního soudu v bodu V. výroku o nákladech řízení (druhý výrok).

[2] Rozhodl o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

Odvolací soud dospěl po přezkoumání rozhodnutí obvodního soudu ohledně zamítavých výroků ve věci samé k následujícím závěrům:

[1] Důvodem pro nepřiznání příslušenství ve formě úroku z prodlení není obvodním soudem uváděná nemožnost určení doby plnění podle § 169 odst. 2 insolvenčního zákona, ale povaha pohledávky dítěte na výživné od rodiče.

[2] V soudní praxi je ustáleně zastáván názor, že vyživovací povinnost [v posuzovaném období podléhající úpravě obsažené v zákoně č. [94/1963](#) Sb., o rodině (dále jen „zákon o rodině“)] je nedílnou součástí rodičovské odpovědnosti. Jde o specifický vztah, který má zajištěnou přímou ochranu jinými instituty (specifické trestněprávní sankce, předběžná vykonatelnost, zařazení mezi přednostní pohledávky v rámci výkonu rozhodnutí a zařazení mezi pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou v insolvenčním řízení).

[3] Ačkoli jsou pohledávky z titulu výživného svojí podstatou majetkového charakteru, a obecně není vyloučena aplikace ustanovení zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), o závazcích, je třeba zohlednit jejich specifický charakter, který přiznání úroků z prodlení u pohledávek z titulu výživného neumožňuje.

[4] Nelze-li žalobcům přiznat úrok z prodlení z dlužného výživného vůči jejich otci (dlužníku), pak nelze tentýž úrok z prodlení přiznat ani vůči insolvenčnímu správci (který je účastníkem řízení na místo dlužníka jen proto, že na majetek dlužníka byl prohlášen konkurs). Není rozumného důvodu pro závěr, aby se žalobci dostali do výhodnějšího postavení oproti jiným výživou oprávněným osobám jen proto, že na osobu výživou povinnou (jejich otce) byl prohlášen konkurs.

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu podali žalobci (společné) dovolání, jehož přípustnost vymezují ve smyslu § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to otázky, zda v situaci, kdy je insolvenční správce v prodlení s hrazením pohledávky věřitele na výživném ze zákona podle § 169 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona (konkrétně výživném pro dítě od rodiče), má povinnost zaplatit

věřiteli také úroky z prodlení z dlužné částky.

Dovolatelé namítají, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požadují, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí v dovoláním dotčeném rozsahu změnil tak, že žalobě vyhovějí i co do požadavku na zaplacení úroků z prodlení a přízná jim právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

V mezích uplatněného dovolacího důvodu pak dovolatelé argumentují následovně:

[1] Insolvenční správce může být v prodlení se zaplacením pohledávek za podstatou a pohledávek jim postaveným na roveň. Obecně proto platí, že věřitel může v řízení podle § 203 insolvenčního zákona nárokovat i příslušenství pohledávky. Potud poukazují např. na závěry formulované v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. června 2003, sp. zn. 29 Odo 565/2001, uveřejněném pod číslem 27/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 27/2004“), který je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu.

[2] Přitom není důvodu, aby se tento závěr neuplatnil i v případě, kdy insolvenční správce nehradí pohledávky výživného. Opačný výklad zastávaný odvolacím soudem je k dovolatelům nespravedlivý již proto, že v insolvenčním řízení vedeném na majetek osoby výživou povinné (otce dovolatelů) ztrácejí několik speciálních institutů, které by měli k dispozici v mimoinsolvenčních poměrech. Proti insolvenčnímu správci totiž nemohou k vymožení pohledávky na výživném zahájit exekuční řízení a insolvenční správce nenese ani riziko trestněprávní sankce.

[3] Žalovaný by měl platit úroky z prodlení především proto, že porušuje procesní povinnost platit výživné z majetkové podstaty vyplývající pro něj z insolvenčního zákona, nikoli hmotněprávní vyživovací povinnost, kterou má i nadále dlužník.

[4] Kdyby se tento závěr neprosadil, znamená to, že pohledávky na výživném ze zákona jsou diskriminovány oproti jiným pohledávkám postaveným na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z bodu 2., části první, článku II. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř., když v posouzení otázky dovoláním otevřené jde (v insolvenčních souvislostech) o věc dovolacím soudem neřešenou.

V daném případě směřuje dovolání proti výroku o věci samé, jenž se týká (zákonného) úroku z prodlení požadovaného na dobu neurčitou. Pro účely posouzení, zda vůči každému z dovolatelů bylo dovoláním napadeným výrokem rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.) je tudíž určující aplikace ustanovení § 238 odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř., z něž vyplývá, že jde-li o peněžité plnění (...) na dobu neurčitou (...), je rozhodný (...) pětinašobek výše ročního plnění.

Dovolatelka požaduje úrok z prodlení z částky 82.500 Kč od 23. března 2011 do zaplacení a z částky 188.686 Kč od 25. února 2013 do zaplacení, čemuž odpovídají (jako pětinašobek výše ročního plnění) částky 31.999,81 Kč a 66.511,92 Kč (celkem 98.511,63 Kč). Dovolatel požaduje úrok z prodlení z částky 82.500 Kč od 23. března 2011 do zaplacení a z částky 173.676 Kč od 25. února 2013 do zaplacení, čemuž odpovídají (jako pětinašobek výše ročního plnění) částky 31.999,81 Kč a 61.220,79 Kč (celkem 93.220,60 Kč). V obou případech tak jde o částky přesahující limit určený ustanovením § 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř. (jež tedy nevylučuje přípustnost dovolání v dané věci).

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o.

s. ř.) nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolateli, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle § 169 odst. 1 písm. e/ insolvenčního zákona jsou pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou pohledávky věřitelů na výživném ze zákona.

Podle § 169 odst. 2 insolvenčního zákona není-li dále stanoveno jinak, pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

Podle § 203 insolvenčního zákona se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem (odstavec 1). Neuplatní-li dlužníkům zaměstnanec pracovněprávní pohledávku uvedenou v § 169 odst. 1 písm. a) v jiné výši, pokládá se jeho pohledávka za uplatněnou ve výši vyplývající z účetnictví dlužníka nebo z evidence vedené podle zvláštního právního předpisu (odstavec 2). Insolvenční správce uspokojí pohledávky podle odstavce 1 z majetkové podstaty (odstavec 3). Neuspokojí-li insolvenční správce pohledávky podle odstavce 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci; nejde o incidenční spor. Náklady, které v tomto sporu vznikly insolvenčnímu správci, se hradí z majetkové podstaty, pokud nevznikly zaviněním správce nebo náhodou, která se mu přihodila (odstavec 4). Po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo insolvenčního správce, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť (odstavec 5).

V této podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona v době, kdy insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a prohlásil konkurs na jeho majetek (12. března 2009) a s výjimkou ustanovení § 203 odst. 1 a 3 až 5 insolvenčního zákona později nedoznala změn.

S účinností od 1. ledna 2014 [po novele provedené zákonem č. [294/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [312/2006](#) Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů] bylo ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona změněno tak, že zní: Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň se uplatňují písemně vůči osobě s dispozičními oprávněními. O uplatnění takové pohledávky věřitel současně vždy vyrozumí insolvenčního správce; náležitosti tohoto vyrozumění stanoví prováděcí právní předpis. Tyto následné (po rozhodnutí o úpadku dlužníka přijaté) změny § 203 odst. 1 insolvenčního zákona a na ně navazující změny § 203 odst. 3 až 5 insolvenčního zákona však nemají v poměrech dané věci na dále formulované závěry žádný vliv.

Podle § 517 odst. 1 věty první obč. zák. dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení.

Podle § 517 odst. 2 obč. zák. jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat

od dlužníka vedle plnění i úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis.

Podle § 104 zákona o rodině se ustanovení občanského zákoníku použijí tehdy, nestanoví-li tento zákon něco jiného.

V této podobě platila citovaná ustanovení občanského zákoníku a zákona o rodině v době podání žaloby, a to až do zrušení občanského zákoníku a zákona o rodině zákonem č. [89/2012](#) Sb., občanským zákoníkem (dále též jen „o. z.“), k 31. prosinci 2013.

Nejvyšší soud předesílá, že již v důvodech usnesení ze dne 29. dubna 2010, sen. zn. 29 NSČR 30/2009, uveřejněného pod číslem 14/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, zdůraznil, že pro insolvenční řízení nelze bez dalšího (automaticky) přejímat judikatorní závěry ustavené při výkladu zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání [a to především proto, že insolvenční zákon obsahuje poměrně podrobná procesní pravidla, jež je třeba vnímat v jejich komplexnosti a jejichž pojetí ne vždy (a to zpravidla záměrně) odpovídá tomu, jak bylo v obdobné procesní situaci postupováno za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání].

To nicméně neplatí pro závěry formulované v konkursních poměrech v R 27/2004, podle nichž je věřitel s pohledávkou za podstatou oprávněn domáhat se v průběhu konkursu její úhrady soudně žalobou o splnění povinnosti podanou proti správci konkursní podstaty, což platí i ohledně příslušenství pohledávky za podstatou vzniklého prodlením správce s její úhradou.

Dovolatelům tedy lze přisvědčit v tom, že i v poměrech upravených insolvenčním zákonem obecně platí, že věřitel s pohledávkou za majetkovou podstatou nebo pohledávkou postavenou na roveň pohledávce za majetkovou podstatou je oprávněn domáhat se žalobou podanou proti osobě s dispozičními oprávněními [což je v případě řešení úpadku dlužníka konkursem insolvenční správce (§ 229 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona ve znění od 1. ledna 2014)] nejen úhrady pohledávky samotné, ale rovněž jejího příslušenství. Týž závěr se podává přímo z dikce § 203 odst. 5 insolvenčního zákona (části věty první před středníkem).

Již závěry obsažené (pro poměry zákona o konkursu a vyrovnání) v R 27/2004 nicméně vycházely ze samozřejmého předpokladu, že právo požadovat příslušenství pohledávky (typově úrok z prodlení) přiznává věřiteli hmotné právo, z něž vzešla pohledávka vůči dlužníku (úpadci) po lhůtě splatnosti.

V dané věci je tak pro výsledek dovolacího řízení určující, zda je správný dovolateli zpochybňovaný závěr odvolacího soudu, že důvodem, proč jim nebylo přiznáno příslušenství dlužného výživného ve formě úroků z prodlení, je povaha pohledávky dítěte na výživné od rodiče, která se nemění jen proto, že na osobu výživou povinnou (rodiče) byl prohlášen konkurs.

Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že v době po vydání napadeného rozhodnutí sjednotil rozhodovací praxi obecných soudů co do úročení pohledávek na výživném stanoviskem svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 19. října 2016, Cpjn 204/2012, uveřejněným pod číslem 110/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 110/2016“).

V R 110/2016 Nejvyšší soud uzavřel, že rozhoduje-li soud (i) po 1. lednu 2014 o dlužném výživném pro děti, nelze oprávněnému společně s dlužným výživným přiznat i zákonné úroky z prodlení. K tomu dále vysvětlil, že vyživovací povinnost a právo na výživné i po 1. lednu 2014 zůstávají majetkovým právem, neztrácí však současně svojí osobní povahu. Vznikají přímo ze zákona (§ 910 odst. 1 o. z.), nelze je smluvně převést na jiného a zanikají smrtí oprávněného či povinného, případně osvojením oprávněného (§ 833 odst. 1 o. z.). Zachovávají si tak i nadále specifika rodinněprávního

institutu (včetně trestněprávní sankce, předběžné vykonatelnosti, zařazení mezi přednostní pohledávky), a to navzdory tomu, že jsou systematicky řazeny mezi jiné soukromoprávní pohledávky (srov. bod III/12 stanoviska). Tamtéž Nejvyšší soud potvrdil, že s dlužným výživným nebylo možné oprávněnému přiznat zákonné úroky z prodlení ani podle právní úpravy účinné do 31. prosince 2013.

Nejvyšší soud přitom na základě argumentů obsažených v dovolání neshledal důvod, pro který by se tyto závěry neměly uplatnit v řízení o žalobě podle § 203 odst. 4 insolvenčního zákona.

Skutečnost, že byl zjištěn úpadek osoby výživou povinné (otce žalobců) a prohlášen konkurs na její majetek, totiž nic nemění na trvání a specifickém charakteru vyživovací povinnosti rodiče (dlužníka) vůči dítěti, včetně zachování možnosti trestněprávní sankce vůči dlužníku za prodlení s úhradou výživného (k tomu srov. např. důvody dovolateli zmiňovaných usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. prosince 2010, sp. zn. 4 Tdo 1226/2010 a ze dne 28. listopadu 2012, sp. zn. 8 Tdo 1219/2012, uveřejněného pod číslem 25/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Argumentují-li dovolatelé tím, že v insolvenčních poměrech nemohou k vymožení pohledávky na výživném zahájit exekuci, pak přehlížejí, že ustanovení § 109 odst. 1 písm. c/ věty druhé a třetí insolvenčního zákona určuje, že pro pohledávky za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávky jim na roveň postavené (§ 169) lze provést nebo vést výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka, na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 a s omezeními tímto rozhodnutím založenými. Není-li dále stanoveno jinak, výkon rozhodnutí nebo exekuce se i nadále nařizuje nebo zahajuje a provádí proti povinnému. K tomu dále srov. ustanovení § 140e odst. 1 insolvenčního zákona, podle něhož lze nařídít nebo zahájit výkon rozhodnutí nebo exekuci na základě rozhodnutí insolvenčního soudu vydaného podle § 203 odst. 5 i v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku.

Odvolací soud proto nepochybil v úsudku, že nelze-li dovolatelům přiznat úrok z prodlení z dlužného výživného vůči jejich otci v mimoinsolvenčních poměrech, nevzniká oprávněným osobám právo požadovat úrok z prodlení jen proto, že je vedeno insolvenční řízení na majetek otce.

Vzhledem k tomu, že dovolatelům se prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).

Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovolání žalobců bylo zamítnuto a u žalovaného žádné prokazatelné náklady dovolacího řízení nebyly zjištěny.

Nejvyšší soud dodává, že nepřehlédl, že s účinností od 28. února 2017 [v důsledku novely provedené zákonem č. [460/2016](#) Sb., kterým se mění zákon č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, a další související zákony], došlo ke změně ustanovení § 921 o. z., které bylo doplněno o odstavec 2, který zní: „Po osobě výživou povinné, která je v prodlení s placením výživného, může osoba oprávněná požadovat zaplacení úroku z prodlení“.

S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí (28. června 2016) však tato změna nemá (nemůže mít) vliv na jeho správnost.

zdroj: www.n soud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)